

E-Magazine

issue 01 Nov 2008

เตตราเมทา

ตอน

“โรมปทานอุทยานฯ”

ธรรมชาติ

อธรรมชาติ

“สัมปทาน”

“สัมปทาน”

เต่าสามขา คือ..?

ที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

แผ่นดินเล็กๆที่ห่างไกลจากความวุ่นวายที่ชาวฝั่งกว่า 60 กิโลเมตร

คือที่ที่มนุษย์สามารถหลบฝุ่นตะกอนจากคอนกรีต มาสูดโอททะเลบริสุทธิ์ได้

คือที่ที่มนุษย์สามารถว่ายน้ำเล่นกับสัตว์ในฝูงอย่างฉลาม กระเบน เต่าทะเล ได้

คือที่ที่มนุษย์สามารถปลดตัวเองออกจากวงจรของความตึงเครียด

มาใกล้ชิดกับสัญชาตญาณแห่งธรรมชาติที่เราหลงลืมมันไป ได้อย่างกลมกลืน

“เต่าสามขา” มีอยู่จริงที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์
ไม่มีใครรู้ว่า เต่าทะเลตัวนั้นสูญเสีหางไปจากสาเหตุอะไรกันแน่

แต่จากสถิติ พบความเป็นไปได้มากมาจาก “น้ำมีอนุมูล

ไบพัดเรือบาด อวนบาด อีกทั้งงะอีกนับพันชนิดในทะเล ที่ทำอันตรายได้

ชมรมคนรักเกาะสุรินทร์จึงเลือก “เต่าสามขา”

เป็นสัญลักษณ์ของชมรม

เพื่อระลึกถึงเกาะสุรินทร์

เพื่อตระหนักถึงผลกระทบต่อธรรมชาติจากการกระทำของมนุษย์

และเพื่อเป็นแรงบันดาลใจว่า

ถึงแม้เต่าจะเหลือแค่สามขา ก็ยังว่ายน้ำไปข้างหน้าได้อย่างไม่ย่อท้อ

เราเป็นมนุษย์ที่ยังมีขาทั้งสองข้างอย่างสมบูรณ์

อย่าให้ปัญหาเล็กๆน้อยๆต่างๆที่ต้องเผชิญหน้าอยู่ทุกวัน

มาหยุดการเดินทาง ทำลายล้างความฝัน

อันเป็นสิ่งสำคัญของชีวิตเราลงได้

ข้อมูลจำเพาะ

เต่าสามขา
Magazine online รายสะดวก
(สะดวกเมื่อไรก็ออก)
ฉบับที่ 1 พฤศจิกายน 2551
ตอน สัมภาษณ์อุทยานฯ

หัวหอกซ์ / แกนนำฝ่ายศิลป์ : pixel
แกนนำฝ่ายพิสูจน์อักษร : chom_s
แกนนำฝ่ายข้อมูล : A-bad
แกนนำไม่ฝึกไฝฝ่ายใด : กาบหอย

จัดทำโดย ชมรมคนรักเกาะสุรินทร์
sks@savekohsurin.com
<http://www.savekohsurin.com>

“เปิดเกาะ” !

... ผมเป็นแค่นักท่องเที่ยวธรรมดาๆคนหนึ่ง ...
... เป็นแค่นักท่องเที่ยวที่รักความสงบ และเกลียดความวุ่นวาย ...
... อุทยานแห่งชาติที่ปราศจากความศิวิไลซ์ จึงเป็นสถานที่ที่วิเศษที่สุด ...
... ที่ผมจินตนาการเป็นนักเป็นสิบกิโล เดินขึ้นเขาชมต้นหญ้าสองข้างทางด้วยตัวเอง ...
... จินตนาการ mask+fin นั่งรถทัวร์เป็นวันๆ งามทะเลอีกกลางชั่วโมง ...
... เพียงเพื่อมาว่ายน้ำกับเต่าทะเล มาฟังเสียงเมื่อดทรายกลิ้งชนกัน ...
...
... วันนี้คนบางคนที่อ้างตัวเองว่าทำงานแทนประชาชน ...
... กำลังนำความศิวิไลซ์ทันสมัย และความวุ่นวาย เข้ามาในสถานที่พิเศษของผม ...
... แนะนำว่าผมไม่เห็นด้วย เพราะเม็ดเงินที่จะเกิดขึ้น เทียบไม่ได้สักนิดกับสิ่งที่จะเสียดายไป ...
... และก็ไม่แนะนำให้ไปใช้ผมคนเดียวที่ไม่เห็นด้วย เสียงสังคมในเรื่องดังก็ก้องชัดเจนว่า ...
... “ไม่เอาสัมปทานอุทยานแห่งชาติ” หากแต่กลุ่มคนเหล่านี้ก็ยังไม่มีความที่ที่ชัดเจน ...
...
... สิ่งเดียวที่คนธรรมดาอย่างเราจะทำได้ในวันนี้ก็คือ ส่งเสียงในเรื่องนี้ดังขึ้นอีก ...
... เสียงเล็กๆที่เปล่งออกไปเพียงคำพ้องอาจดังไม่พอ หน้าที่นี้คงต้องขอให้คนข้างๆช่วยกันอีกแรง ...
... มาช่วยกันร่วมคัดค้านการสูบน้ำจากผืนป่าและพื้นที่ทรายเกาะครับ ...
... หากแต่ความสุขความสมบูรณ์สวยงามไปจากจนหมดเมื่อไร เคาก็ไป ...
... แต่แผ่นดินอันเป็นที่รัก เกาะอันเป็นที่รักของเราจะยังคงอยู่ตรงนั้น ...
...
... “ของจริงคือพสุธา เงินตราคือภาพลวง” ...

มีอะไรในอุทยานฯ...?

เสียงจากทะเล 14
Dokpeep

ทำไม...? คำถามจากนักท่องเที่ยวตัวเล็ก ๆ 22
กาบดอง

ภาพจับบัง ๑๖ 28
รวงศรีนทรี

เสียงจากหมู่เกาะสิรินธร 30
NOKHUK

เช่าอุทยานฯ...สัมปทานเพื่อใคร? 34
A-bad

เรียนจากทะเล..

- Dokpeep -
mydearyongyee@hotmail.com

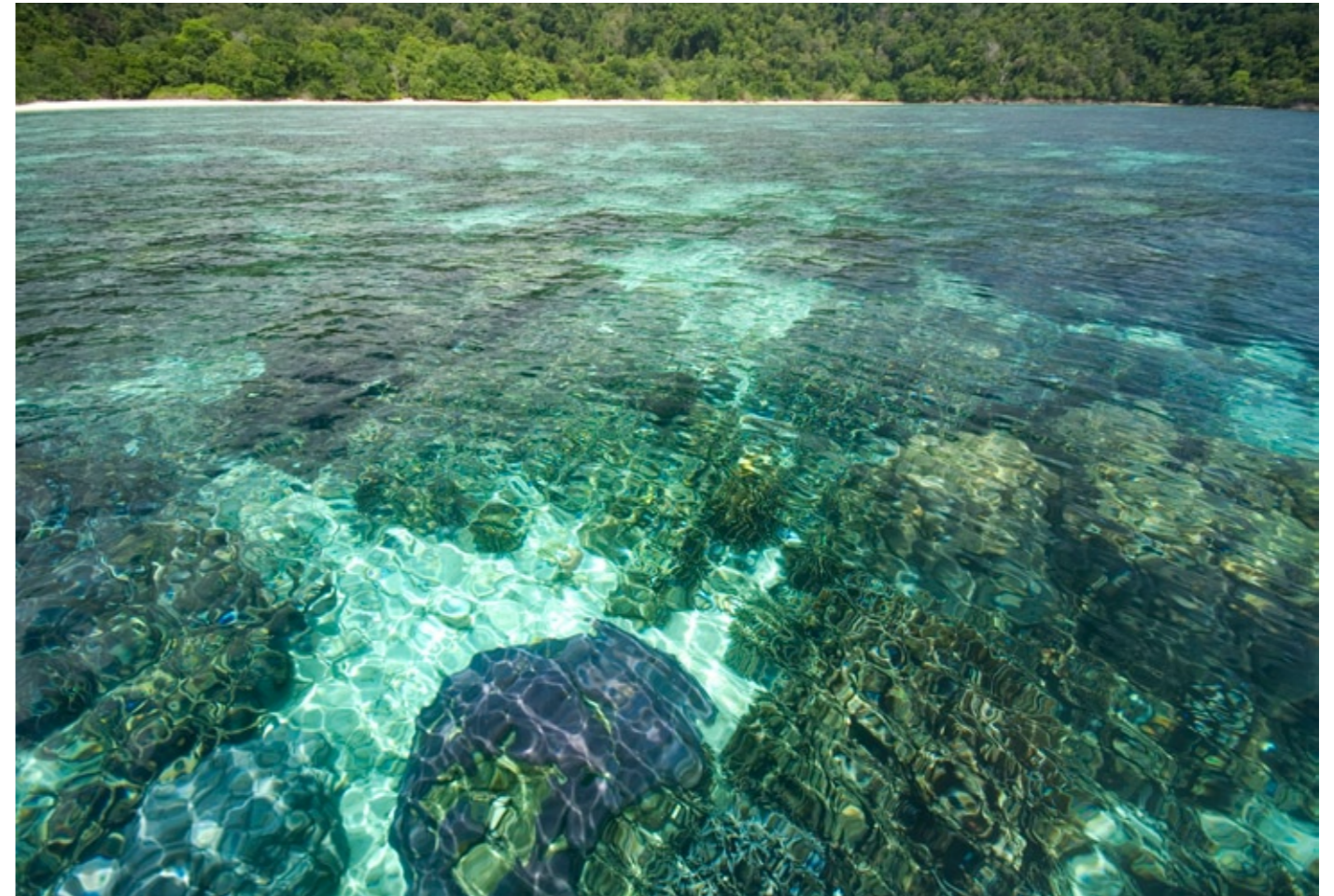
เวลาที่คนเรานึกอยากจะ
ออกเดินทางท่องเที่ยว คำถามยอด
นิยม ที่ผุดขึ้นมาในสมองก็คือ
เรา จะไปไหนดี ??? สำหรับบางคน
ไปเที่ยวป่า ไปภูเขา คือคำตอบที่
ตอบได้โดยไม่ต้องคิด เพราะหลับ
ตาก็เห็นทะเลหมอกยามเช้า
ดอกไม้ป่าสีสวย และบรรยากาศ

แห่งความสนุกสนานของการล่องไพร แต่สำหรับบางคน แคน้ำใสๆ พ้าสวยๆ
สิ่งมีชีวิตใต้ทะเล ที่เต็มไปด้วยสีสันและการเคลื่อนไหว ก็ทำให้หลงใหล อยากไปอีก
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ..

สำหรับผม คำตอบที่ไม่ต้องคิดก็คือ ทะเล และถ้าถามเหตุผลว่าเพราะอะไร
คงเป็นเพราะน้ำใสๆ แสงแดด หาดทราย ท้องฟ้ากว้างสีสวย คงเป็นเพราะบรรยากาศ
ของทะเลที่ทำให้เรารู้สึกปลดปล่อย สนุกสนาน ผ่อนคลาย และทำให้เรารู้สึกอบอุ่นได้
พร้อมๆกัน ผมว่าทะเลกับความรื่นรมย์ของคน มันอยู่ใกล้กันนิดเดียว
ถ้าสนุกสนานกับเพื่อนๆ เราก็จะนึกถึงทะเล รอยยิ้ม และภาพหมู่สวยๆ ถ้าเราเครียด
อยากปลีกวิเวกหลบหนีสังคมเมือง หลบมาพักทะเลซักสองสามคืนคงสุขไม่น้อย
แม้กระทั่งออกหัก ก็ต้องอาศัยท้องทะเลเยียวยารักษาแผลใจ ..

ถ้าจะหาเพลงที่บรรยายบรรยากาศของทะเลสักเพลงหนึ่ง ผมนึกถึงเพลง
“หาดทราย สายลม สองเรา” ของเบิร์ด ธงไชย ความรู้สึกสบายจากทะเลเป็น
อย่างไรต้องฟังเพลงนี้ ..

และคงมีทะเลบางแห่ง ที่ทำให้ผมหลงรักทะเลอย่างถอนตัวไม่ขึ้น สถานที่ซึ่ง
เป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมได้มีโอกาสมาทำงานอาสาสมัครอนุรักษ์ทะเล
สถานที่แห่งนั้น .. “เกาะสุรินทร์ หรือ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์” นั่นเอง

ใครไม่เคยไปเกาะสุรินทร์ อาจนึกถึงจังหวัดหนึ่งในภาคอีสาน บางทีอาจถามเลย
ไปถึงว่า บนเกาะมีช้างหรือเปล่า ??? บางคนอาจไม่เคยได้ยินแม้แต่ชื่อของเกาะ
สุรินทร์ แต่รู้จัก เสมีด สมุย ภูเก็ต กระบี่ หลีเป๊ะ

ใครจะรู้บ้างว่า ทะเลที่ปะการัง น้ำใต้งามและสมบูรณ์ที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง
อยู่ในบ้านเรา .. ทะเลไทย

ใครจะรู้ว่า เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ของการไปเยี่ยมเยือนจะกลับมาด้วยความประทับใจถึงบรรยากาศและความสวยงาม ของทะเลที่เป็นธรรมชาติจริงๆ ที่ไม่แน่ใจว่าเมืองไทยจะเหลือธรรมชาติแบบนี้สักกี่แห่ง

ผมดำน้ำตื้น พบเต่าทะเลครั้งแรกที่นี่ และได้เซย์ฮัลโล่กับน้องเต่าเกือบทุกครั้งที่มาเยี่ยมเยือน ผมพบฉลามของแท้ ตัวเป็นๆที่ไม่ได้อยู่ในจอกวีวีครั้งแรกที่นี่ ยังไม่นับ แมนต้าหรือกระเบนราหู ที่กระโดดมาโชว์โฉมที่ผิวน้ำ ต้อนรับวันสงกรานต์ในการท่องเที่ยวครั้งหนึ่งในกว่าสิบครั้งที่ได้แวะไป

ผมพบตัวเอง พบเพื่อนฝูงที่มีหัวใจเดียวกัน และความรัก ที่นำไปสู่จุดเริ่มต้นของการทำงานอนุรักษ์เกาะแห่งนี้

ผมรู้สึกว่า คำว่า “อนุรักษ์”
มันพัฒนามาจากคำว่า “รัก” จริงๆ
ก็เพราะรักกันที่แน่นนี้

ผมรู้สึกว่าการที่คำว่า “อนุรักษ์” มันพัฒนามาจากคำว่า “รัก” จริงๆ ก็เพราะสถานที่แห่งนี้ เพราะหาดทรายสวยลม แดดใส พักกว้าง และทุกสิ่งมีชีวิตที่ทำให้เกาะสุรินทร์เป็นอยู่และเป็นไป และหลายๆคนก็หลงใหลความเป็นเกาะสุรินทร์ในแบบที่เป็นอยู่ แบบที่ธรรมชาตินำหน้าคำว่า การตลาดและธุรกิจการท่องเที่ยว ไม่มีโรงแรมห้าดาว ไม่มีบาร์เบียร์ ไม่มีเซเว่นฯ ไม่มีอะไรหรูหรา ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวทุกคนที่มาที่นี่ รู้และเข้าใจว่า ที่นี่เป็นประตูของการหลุดพ้นจากสังคมเมืองที่วุ่นวาย และมีความแตกต่างจากทะเลแห่งอื่นๆ

เสน่ห์ของธรรมชาติและความสะดวกสบาย ถ้าเปรียบเป็นหญิงสาว เธอเป็นสาวชาวบ้านที่มีดีและสวยแบบธรรมชาติที่ไม่ต้องปรุงแต่งด้วยเครื่องสำอาง ไม่จำเป็นต้องแต่งตัวด้วยเครื่องประดับ หรือเสื้อผ้าราคาแพง แต่นักท่องเที่ยวก็ยังคงหลงใหลในความงามของเธอ .. ในความเป็นเธอแบบนั้น ..

คงมีสถานที่เพียงไม่กี่แห่ง ที่เรามีความสุขในทุกครั้งที่ไป และพูดคำว่า “รัก” ได้เต็มปาก สำหรับผมเกาะสุรินทร์คือสถานที่แห่งนั้น

ครั้งแรกที่ผมได้ยินว่าอุทยานมีโครงการจะให้เอกชนเช่าพื้นที่อุทยานเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ผมตกใจเมื่อได้ยินว่าเกาะสุรินทร์อยู่ในแผนนำร่องดังกล่าวด้วย ตามมาด้วยข้อสงสัย ซึ่งไม่ต่างอะไรกับอีกหลายๆคนที่มีความรู้สึกไม่พอใจเหมือนกัน

ป่าของเขา กำลังจะโดนให้เช่า พ่าใส ทะเลกว้างของเขา จะโดนขายสมบัติของชาติของพวกเขาทุกคน จะถูกแปรรูปเป็นสินทรัพย์ทางธุรกิจ

ผมพยายามที่จะมองเจตนาของทุกๆฝ่ายรอบด้าน ฝ่ายเจ้าของความคิดที่อาจมีเจตนาที่ดี อยากให้สถานที่ท่องเที่ยวบ้านเรามีการพัฒนาที่เป็นมาตรฐาน และเป็นระบบ ซึ่งดูจะเป็นเหตุผลหลักเพียงเหตุผลเดียวที่พวกเขาพยายามกล่าวอ้าง

ความคิดดี เจตนาดี แต่สถานที่ท่องเที่ยวที่ถูกเลือกออกมาในแผนแล้ว แต่เป็นสถานที่ที่ทำรายได้มหาศาลให้รัฐในแต่ละปี เมื่อช่วงน้ำหนักแล้ว มันไม่เสี่ยงเกินไปหน่อยหรือ ที่จะเอาเกาะที่มีระบบนิเวศวิทยาทางทะเลที่สมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศนี้ ไปแลกกับการพัฒนาทางธุรกิจและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างที่ว่า คงไม่ใช่แค่เกาะสุรินทร์ที่เดียวหากแต่เป็นสถานที่อื่นๆอีก ไม่ว่าจะเป็นภูเขา ป่าไม้ หุ่นหญา หรือทะเล คำถามแรกคือ “ระบบคัดเลือกอะไร?” ทุกคนคงอยากถามเหมือนกัน

และหากเจ้าของโครงการมีความจริงใจต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง คำถามที่สองที่ต้องตอบประชาชนให้ได้คือ **“ระบบควบคุมตรวจสอบเป็นอย่างไร?”** เราสามารถไว้วางใจกับกลไกดังกล่าวที่ขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนการศึกษาเรื่องรูปแบบวิธีการต่างๆได้แค่ไหน? เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่า ผืนป่า และท้องทะเล จะไม่ถูกอำนาจและอิทธิพลมีดต่างๆ เข้ามาบริหารจัดการ เหมือนกับหลายๆสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ **“ทั้งๆที่อุทยานแห่งชาติ มีจุดประสงค์เพื่อการอนุรักษ์** โดยที่นักท่องเที่ยวได้แต่มองตาปริบๆ และต้อง “ทำใจ” ปล่อยให้ไป

และคำถามสุดท้ายก็คือ **“ระบบติดตามผลและบทลงโทษ”** จนถึงขณะนี้ ผมขังนี้ก็ไม่ออกเหมือนกันว่า กลไกการทำงานในส่วนนี้จะเป็นอย่างไร เพราะปัจจุบันนี้ก็ยังพบว่า มีผู้บุกรุกทำลายป่า ลักลอบล่าสัตว์และค้าสัตว์ป่า ทั้งยังพบซากอวน และลอบขนาดใหญ่เท่าห้อง ในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเลอย่าง เกาะสุรินทร์หรือสิมิลัน ผมไม่อาจแน่ใจและมั่นใจได้เลยว่า เราไว้วางใจระบบของรัฐได้อย่างไร ในเมื่อกฎหมายยังอ่อนแอและมีช่องว่าง จนทำให้บรรษัทบุญดีทางกฎหมาย ไม่สามารถทำหน้าที่ได้ตามเจตนารมณ์ และมีประสิทธิภาพเท่าที่ควรจะเป็น

ในฐานะที่เป็นแค่นักท่องเที่ยวที่มีหัวใจอนุรักษ์ ผมคงได้แต่ตั้งคำถามเหล่านี้ด้วยความเป็นห่วงธรรมชาติของเกาะสุรินทร์ ซึ่งผมยังมองไม่เห็นความพร้อมของทิศทางการบริหารจัดการโครงการดังกล่าวเลยจริงๆ ..

ระบบนิเวศ ไม่ว่าจะเป็นภูเขาหรือทะเล ผมเชื่อเหลือเกินว่าทุกอย่างเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันหมด น้ำหยดเดี๋ยวก็ตกจากฟ้า ถูกลงดับโดยภูเขา ผืนป่า ไหลรวมกันสู่มหาสมุทร มันเป็นน้ำหยดเดี๋ยวก็ ..

เพราะเราเองไม่ใช่หรือครับ ที่พยายามสร้างภาพให้คนอยู่ห่างจากธรรมชาติ ให้คนอยู่กับความเจริญต่างๆที่เราสร้างขึ้นมา บอกว่าสังคมเมืองเป็นสิ่งที่เหมาะสม แล้วบอกว่าวิถีธรรมชาติเป็นสิ่งที่ต้องพัฒนา

คนรักธรรมชาติทุกคนไม่อยากให้ธรรมชาติต้องถูกทำลายไปมากกว่านี้ คนรักทะเลทุกคนคงรู้สึกไม่ต่างกัน ถ้าเป็นไปได้ พวกเขาคงไม่ยอมให้หญิงสาวที่เขารักถูกรังแกหรือถูกทำลาย

การไปสัมผัสธรรมชาติของทะเลบางแห่งอย่างเข้าถึงก็ต้องแลกด้วยการกลมกลืนกับธรรมชาติ คงไม่มีใครรู้สึกแยะกับการนอนเต้นท์บนเกาะแล้วฟังเสียงคลื่นตอนกลางคืนสูดอากาศบริสุทธิ์ตอนเช้า หรือการให้เท้าเปล่าๆของตัวเองได้สัมผัสพื้นทรายบ้าง

“นาถอยากเริ่มวิถีธรรมชาติ เราคงต้องเดินเข้าธรรมชาติเอง ไม่ใช่การนำธรรมชาติถูกพัฒนา และปรับตัวเข้ามาหาเราด้วยความระมัดระวังและความทันสมัยต่างๆ”

ธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นที่ไหนทุกแห่งคงเหมือนกัน แม้กระทั่งเกาะสุรินทร์ของผม

ผมรู้สึกว่าเขาบอบบางเหลือเกิน ..

เราคงไม่อยากทำลายธรรมชาติด้วยเหตุผลของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และผมดีใจที่เสียงคัดค้านของคนที่รักธรรมชาติทุกคน สามารถทำให้โครงการนี้หยุดชะงักลงได้ แต่หนังสือเรื่องนี้อาจเป็นหนังสือยาวที่ไม่จบง่ายๆ พวกเราคงยังต้องช่วยกันติดตาม และยืนหยัดในความรักที่ไม่ได้แฝงด้วยการทำลายเช่นนี้ต่อไป

คนเปลี่ยน ทุกอย่างอาจเปลี่ยนแปลง แต่ธรรมชาติดำรงอยู่ของมันอย่างนั้นไม่มีใครเอาชนะธรรมชาติได้ และมันก็เป็นเช่นนั้นมาตลอด

บางที .. ถึงตอนนั้น

เมื่อธรรมชาติเอาคืนจากมนุษย์ เราอาจพบว่าทุกอย่างอาจสายเกินไป สุดท้ายเราก็จะพบว่าตัวเราเล็กนิดเดียว และอาจสายไปแล้วที่จะคิดว่าทำอะไร จังจะสามารถอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างมีความสุข

ผมเคยได้ยินว่า เวลาเดินตามชายหาด หากพบเปลือกหอยสังข์แล้วหยิบขึ้นมาแนบหูฟังเสียง เราจะได้ยินเสียง .. เสียงของทะเล

ถึงเวลานี้ ผมคงไม่ได้ยินเสียงของทะเล หรือเสียงเพลงหาดทราย สายลมสองเรา

แต่ผมกำลังได้ยินเสียงทะเลร่ำร้อง ..

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์
MU KOH SURIN NATIONAL PARK

หาดไม้งาม
MAI NGAM BEACH

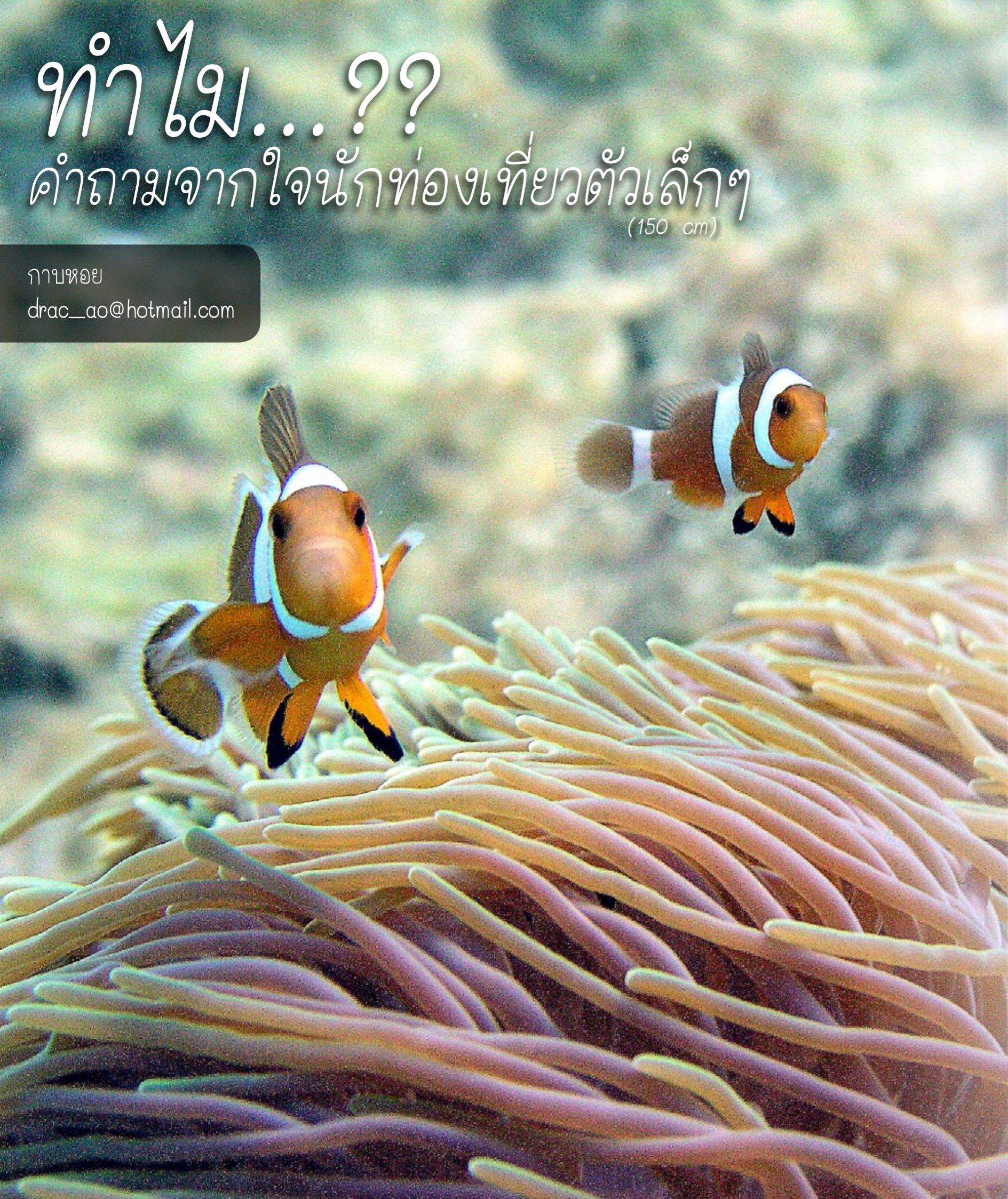
ทำไม...??

คำถามจากใจนักท่องเที่ยวยาวตัวเล็กๆ

(150 cm)

ภาพหอย

drac_ao@hotmail.com

จากการได้ยินข่าวในวันหนึ่งว่า
“อุทยานแห่งชาติจะอนุญาตให้เอกชนเข้ามาบริหารจัดการ”
ความรู้สึกไม่พอใจ ได้พุ่งพรวด
และมีคำถามต่าง ๆ นานามากมาย วนเวียนอยู่ในใจ

ทำไม...??

ทุกวันนี้ธรรมชาติก็สวยงามดี คนก็หันไปสนใจเที่ยวอุทยานกันเยอะ
แล้วทำไมต้องให้เอกชนเข้ามาดูแลอุทยานอีก ....

แค่ความรู้สึกของนักท่องเที่ยวคนหนึ่ง
คำว่า “เอกชน” คงมองถึงแค่คำว่า “กำไร”
คำนึงถึงการแสวงหารายได้จากพื้นที่ตรงนั้น
มากกว่าระบบนิเวศ หรือสัตว์นานาชนิด ที่อยู่บริเวณนั้น ...

แล้วเมื่อเอกชนเข้ามาบริหารจัดการ จะมั่นใจได้อย่างไร
ว่าทางเอกชนจะมาดูแล มากกว่าการหากำไร ...
เพียงแค่นี้เหตุผลว่า เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว
แต่ลืมนึกไปว่า ทำไมนักท่องเที่ยวเหล่านั้นเค้าเลือกมาเที่ยวที่นี่
ที่นี่แตกต่างอย่างไรกับที่อื่น ไม่ใช่เพราะความสวยงาม
ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือ...?
แล้วถ้าหากวันหนึ่ง ธรรมชาติเสื่อมโทรม
อุทยานแห่งชาติจะแตกต่างอย่างไรกับที่อื่น ...?

ถ้ามีเพื่อนซี้คน ชวนไปเที่ยวอุทยานฯ
อันดับแรก จะคิดถึงธรรมชาติที่ไม่มีสิ่งก่อสร้าง
ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย
ได้อยู่ท่ามกลางเสียงใบไม้ เสียงสัตว์นานาพันธุ์
ได้ผ่อนคลายจากความวุ่นวายในเมือง
กินบนดิน นอนบนหญ้า
ประกอบด้วยราคาที่ย่อมเยา แยกเป้สะพายหลัง
จุดพักที่สวยงาม มูลค่าเงินไม่แพง
แต่มูลค่าทางใจประเมินค่าไม่ได้
ทุกครั้งทีกลับจากอุทยานแห่งชาติ
เหมือนได้รีเฟรชตัวเองทุกครั้ง ...

เคยเดินทางไปอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์อยู่หลายครั้ง
ครั้งล่าสุด เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑
ได้สังเกตเห็นสิ่งก่อสร้าง ที่เป็นปูนขาวๆ หลังคาสี่เหลี่ยมๆ
ดูไม่เข้ากับบรรยากาศอย่างไรก็ไม่รู้
หรือธรรมชาติที่นี่ กำลังจะเปลี่ยนไปแล้ว ...?

ถ้าในพื้นที่อุทยานฯจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกเหมือนที่อื่นๆ
แล้วจะมี “เขตอุทยานแห่งชาติ” ไว้ทำไม ... ??

การเดินทางขึ้นภูกระดึงด้วยระยะทางหลายกิโล
ถึงแม้จะเหนื่อย แต่เมื่อขึ้นไปถึงยอดภู
กลับรู้สึกเต็มเปี่ยมด้วยความสุข และคุ้มค่ากับที่เหนื่อยเดินขึ้นมา
ระหว่างทางเดิน ได้เห็นอะไรต่างๆมากมาย
การแวะจุดพัก แล้วได้เจอชาวบ้าน ได้รับน้ำใจ
แม่ค้าคนหนึ่ง ให้มะเฟืองมาหนึ่งถุง
แถมบอกว่า ฝากหิ้วไปด้วย จะได้ทานให้ชุ่มคอ แก่เหนื่อยระหว่างทาง
แปลกนะ ไม่เคยรู้มาก่อน ว่าแก่กระหายได้ เพราะไม่เคยทานมะเฟือง

ระหว่างทางวันนั้น ได้รู้ว่า
มะเฟืองหนึ่งคำ มันชุ่มคอ แก่กระหายได้ดีกว่ายาอมเลียอีก
นี่หรือ สรรพคุณมะเฟือง ... นี่หรือ รสชาติมะเฟือง
ถ้าวันนั้นไม่ได้เดินขึ้น ก็คงไม่ได้รับน้ำใจจากแม่ค้า
ถ้าไม่ได้รู้สึกเหนื่อย ก็คงไม่ได้รับรู้รสชาติของมะเฟือง ....

เรื่องราวชั่วคราวเงยไป
โปรดช่วยกระจายขอมูล
ก่อนที่เราจะต้องสูญเสีย
ให้ใครบางคนย้าย
เพราะโชอันาจที่มี
จัดสรรคแบ่งปันลัมปทาน
จนเป็นเรื่องราวกล่าวขาน
ปกปักรักษาแผ่นดิน
แอบอ้างชุมชนท้องถิ่น
รายใดก็ไม่เพียงพอ
ส่งผลให้ พ.ร.บ.
ติดตอเอกชนเขามา
รับเรื่องไปพัฒนา
จนชาวออกมาโครมครึก

จงอย่าวางใจ

สิ่งเคยเกื้อกูล

หาใช่หวังดี

ผู้คนต่อต้าน

ว่าไม่มีกิน

ร่างใหม่มารอ

กดขี่ราคา

ให้เราไตร่ตรองรำลึก
รวมกลุ่มก่อการต่อต้าน
ใช้เวลาเพียงไม่นาน
ยื่นเรื่องคัดค้านกระทรวง
แต่ยังไม่คลายหายห่วง
ใครถ่วงอะไรเอาไว
เพราะเรื่องยิ่งเงยลงไป
จึงต้องอาศัยทุกคน
ร่วมแรงกันอย่างอดทน
เพื่ออุทยานของเรา
ก่อนที่จะตองนั่งเครา
ทำลายทรัพย์สินของแผ่นดิน

ปลูกจิตสำนึก

ศึกษาหลักฐาน

ยิ่งเลยผ่านล่วง

หายเกล็ดไม้

จากทุกแห่งหน

เพราะถูกพวกเขา

กาพย์ฉบับ ๑๖ โดย รวยระรินกลิ่นชา
เกล้าคำโดย คนเดินดินกินข้าวแกง แห่งเวบพันทิป

“นี่! ยัยน้ำ มาดูอะไรนี่สิ
เปลือกนอยอันนี้ช่วย..สวยแหละ
ชั้นเก็บกลับไปฝากพี่ตุ้มดีกว่า”

“ชั้นเอาขนมปังมาด้วยละ
เที่ยวเราเอาไปให้ปลากินกันดีกว่า
ปลาจะได้ว่ายเข้ามาใกล้ๆ”

“เที่ยวนี้ได้ปลาสวยๆแปลกๆมาเพียบเลยอะ
ลูกค้าต้องชอบใจแน่ๆ เที่ยวข้าจะพันราคาให้ละไปเลย”

“โอย..เหนื่อย ไม่ไหวแล้ว แถวนี้หน้าแรงจังแฮะ
เที่ยวไปยืนพักบนหินก้อนนั้นก่อนดีกว่า”

“ว้าย!.. ลมพัดถูกปลิวหมดแล้ว แต่ช่างเหอะ เที่ยวคลื่นก็พัดเข้าฝั่งเองแหละ”

“ยังไงเราก็ต้องดันโครงการนี้ให้ผ่านให้ได้
ถ้าผ่านไถ้ละ พี่พี...รับรองพวกเรารวยกันแน่ๆ”

เรียงจากนมู่เกาะสุรินทร์

NOKHUK
nokhuk-talay@hotmail.com

คำพูดเหล่านี้ มนุษย์ทุกคนสามารถได้ยินและรับรู้ได้ด้วยอวัยวะภายในของเรา แต่คุณทราบไหมว่า นอกจากเสียงเหล่านี้แล้ว ยังมีเสียงจากสิ่งมีชีวิตอีกกลุ่มหนึ่ง ที่ได้รับผลกระทบจากคำพูดเหล่านี้ เปลี่ยนเป็นเสียงออกมาด้วย แต่น่าเสียดายที่เสียงเหล่านั้นเป็นเสียงที่เบาเกินไป เป็นเสียงที่พวกเราเหล่ามนุษย์ ไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยหูของเรา หากแต่เป็นเสียงที่ต้องใช้ “ใจ” ในการฟังเพียงอย่างเดียว

คราวหน้าหากคุณได้มีโอกาสมาที่หมู่บ้านสุรินทร์ เราอยากให้คุณลองมองหามุมสงบๆ สักมุมหนึ่ง นั่งลงสบายๆ พลัดตาลงช้าๆ แล้วใช้หัวใจในการรับรู้และรับฟัง เราเชื่อว่าคุณก็จะได้ยินเสียงเหล่านั้น.....

“โอย...อีกอึดจึงนี้ ถึงเวลาต้องพาบ้านใหม่แล้วเรา แต่เอ...เปลือกขอยอันใหญ่ๆ มันหายไปไหนหมดหน้า นี่เกินจนกำมข้อยแล้วยังไม่เจอสักอัน เอ๊ะ..นั่นอะไรนะ กลมๆ มีรูทางเข้าด้วย น่าจะอยู่ใต้ ไชนลองเข้าไปดูสิ ฮืม...ไม่น่าอยู่เพฝีมือเปลือกขอยเลย แถมสิ้นไปหมด ไม่รู้จะเอาตัวไปเกี่ยวไว้กับตรงไหน เกาะไม่อยู่เลย เฮ้อ...ไม่สบายตัวเลยแฮะ แต่จะทำไงได้ ก็เปลือกขอยมันไม่มีนี่นา ทนๆไปก่อนละกันเรา”

“โธ้ย! ใครเหยียบหัวพระ เจ็บนะว้อย!”

“ว้าย!...ใครนะ มาจับฉันไว้ทำไม!? แล้วจะพาฉันไปไหนเนี่ย? พาฉันกลับเถยวี่นั่นนะ! ฉันอยากกลับบ้าน! ช่วยด้วยๆ! ใครก็ได้ช่วยฉันที!”

“อาหารมาแล้วพวกเรา มากินกันเร็ว จ้มๆๆ เฮ้ย..แกๆ พวกแกนะไม่ใช่พวกข้าตระกูลบั๊งเปลือง อย่าสะเออะมากินนะเว้ย ไป ไป.. ฮืม..ให้มันรู้ซะมั้ง ว่าที่นี้ถิ่นใคร แนะ..ไล่แล้วยังมามองหน้าอีก เถยวพ้อกักคืบขาดชะนี่”

“ว้าว...ลาปากพละเรา แมงกระพุนตัวเบ้อเร่อเลย จ้ม!...ทำไมแมงกระพุนตัวนี้เนื้อมันเหนียวจังว้ย!? เคี้ยวเท่าไรก็ไม่ขาดสักที จ้มๆๆ กลืนลงไปเลยละกัน อี้ก..... โอย.....คร้อก.....”

“ฮือ...ฮือ...ฮือ.....”

คราวนี้เมื่อคุณได้ยินเสียงของพวกเค้าแล้ว คุณจะปล่อยให้เสียงเหล่านี้ดังต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด หรือว่าคุณจะช่วยเปลี่ยนเสียงของพวกเค้า ให้กลายเป็นเสียงแห่งความสุข มันก็ขึ้นอยู่กับคุณแล้วละ.....

เช่าอุทยานฯ...สัมปทานเพื่อใคร?

A-bad
zoopod@hotmail.com

บ้านเมืองเรามีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม คนไทยส่วนมาก
รู้สึกภาคภูมิใจอยากปกป้องรักษา อยากเก็บความสวยงามนี้ไว้ให้
ลูกหลานได้เห็น อย่างที่คนรุ่นก่อนเห็น คนไทยกลุ่มเล็กๆอีก
กลุ่มหนึ่งก็คงรู้สึกภาคภูมิใจ และอยากเก็บความสวยงามนี้ไว้
เหมือนกันแต่เป็นการเก็บไว้กับตัวเองและพวกพ้อง มองเห็นโอกาส
ที่จะทำกำไรอย่างงามได้ เป็นพล็อตเรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ที่ได้ยินมา
ทุกยุคทุกสมัย ทุกรัฐบาล แม้ตีกรามบ้านช่อง เทคโนโลยีพัฒนา
ไปไกลและเร็ว จากยุคโทรเลข จนถึงยุค 3G แต่ดูเหมือนว่า เรื่อง
แบบนี้ก็ยังมีเกิดขึ้นเสมอ

เป็นไปได้ไหมว่า จิตใจคนนั้นไซร้
ไม่เคยพัฒนาไปตามยุคสมัยเลย?

คนเรานี้ก็แปลกดี

เรื่องเดียวกันแท้ๆ ก็ยังมองแตกต่างกันได้คนละขั้วอย่างไม่น่าเชื่อ..

นั่นเป็นเหตุผลที่ต้องมีบรรทัดฐานทางสังคมขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็
กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ รวมไปถึงเรื่องไม่บังคับแต่ควรกระทำ
อย่างมารยาท และธรรมเนียมปฏิบัติ เพื่อให้เราอยู่ร่วมกันในสังคมเดียวกัน
ได้อย่างสงบสุข หากแต่ละคนเอาความคิดและผลประโยชน์ของตนเอง
เป็นที่ตั้ง แทนบรรทัดฐานทางสังคมทั้งหลายแล้ว ผลที่ตามมา ก็จะเป็น
อย่างที่เรากันในข่าวทีวีหรือตามหน้าหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้...

สาธุ...ประเทศไทย

ในยุคที่การบริหารบ้านเมืองนิยมเอาคนในครอบครัว
เป็นนอมินี ทำงานเบื้องหน้าแทนตัวที่ติดบ่วงอยู่เกิดกระแสข่าว
การนำอุทยานแห่งชาติจำนวนสิบแห่ง ซึ่งล้วนเป็นอุทยานฯที่มีความ
อุดมสมบูรณ์ในระดับต้นๆ มาทำโครงการนำร่องให้เอกชนเข้ามา
บริหารจัดการพื้นที่อย่างครบวงจร มีร้านอาหาร ร้านขายของ
ที่ระลึก และที่พักขนาดใหญ่อย่างโรงแรมและรีสอร์ท ให้สัมปทาน
พื้นที่ได้สูงสุด 30 ปี ก่อให้เกิดเสียงคัดค้านอื้ออึงจากกลุ่มอนุรักษ์
และนักวิชาการสิ่งแวดล้อม

แม้ทางกรมอุทยานฯ บอกว่าเป็นเพียงแนวคิดแต่กลับมีการแจกจ่ายเอกสาร
ระเบียบข้อสัญญาออกไปให้กลุ่มเอกชนที่สนใจจะเข้ามาลงทุน
สัมปทานแล้ว แนวคิดการสัมปทานนี้ขัดกับจุดมุ่งหมายหลักของอุทยานฯ ที่ไม่
ได้มีไว้เพื่อมุ่งเน้นด้านการหารายได้ และทางกลุ่มผู้คัดค้านไม่เชื่อว่าจะมีการ
คัดเลือกและการควบคุมที่โปร่งใส เพราะเคยมีกรณีโครงการก่อสร้างฝายต้นน้ำ
770 ล้าน ที่ปัจจุบัน “ปปช.” กำลังดำเนินการสอบสวนอยู่

เมื่อมีการเรียกร้องล่ารายชื่อเพื่อการคัดค้านแนวคิดนี้ โดยมีจุดเริ่มต้น
จากเว็บไซต์ pantip.com ในห้อง blueplanet จากนั้นสื่อต่างๆ จึงเริ่มให้
ความสนใจ แม้จะเป็นเพียงข่าวเล็กๆ ท่ามกลางกระแสข่าว
การเมืองอันร้อนแรง แต่ข่าว
เล็กๆ นี้หมายถึงผลประโยชน์
และทรัพยากรธรรมชาติ
ของประเทศ

กำลังจะถูกยกให้คนเพียงกลุ่มเดียวเข้ามาหาประโยชน์ เหตุผลที่กลุ่มอนุรักษ์
และนักวิชาการออกมาคัดค้านมีหลายมุมมอง แต่ที่เห็นตรงกันคือ จุดมุ่งหมาย
หลักของอุทยานแห่งชาติมีไว้เพื่อการอนุรักษ์ ศึกษาวิจัย มิใช่เพื่อการหาทำ
เป็นหลัก และการให้สัมปทานเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าส่งผลเสียมากกว่าผลดี
แต่หากยังยืนยันต้องการจะเปลี่ยนจุดยืนกันแน่นอน ก็ขอแนะนำให้เปลี่ยนชื่อ
เป็น “กรมรีสอร์ทแห่งชาติ” ไปด้วยเสียเลย น่าจะเหมาะสมกว่า

อุทยานแห่งชาติในต่างประเทศนั้น มีความพยายามจะเพิกถอนสัมปทาน
ที่เคยให้ไว้ เพราะพบว่าเกิดปัญหาตามมามากมาย ทั้งน้ำเสีย การบุกรุกพื้นที่
การรบกวนสัตว์ป่า แต่ทำได้ยากเพราะผู้รับสัมปทานถือสัญญาระยะยาวหลาย
สิบปี แต่ในประเทศไทยเราเอง กลับมีแนวคิดที่จะให้สัมปทานกับคนเพียง
กลุ่มเดียวเพื่อเข้ามาหาผลประโยชน์ โดยอ้างว่าต่างประเทศก็ทำกัน โห้หือหือ!
เขาทำกันตั้งแต่สมัย ท่าน-ท่าน ทั้งหลายเพิ่งเปลี่ยนจากขุนช้างขุนม้าเป็นชาวยาว
ตอนเข้ามาล่าปี 1 แล้วมั้งครับนั้น จนเลิกทำกันไปแล้ว แนวคิดในการบริหาร

จัดการที่เป็นที่ยอมรับและพยายามทำกัน
ในอุทยานแห่งชาติสมัยใหม่ทั่วโลกคือ การ
พัฒนาที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกให้
อยู่รอบนอกเขตอุทยานฯ โดยเปิดให้เข้าไป
เที่ยวในเขตอุทยานฯ และกลับออกมา
พักค้างคืนด้านนอก ไม่ต้องมองอื่นไกล
มาเลเซียเพื่อนบ้านเรานี่เอง รัฐบาลสั่งรื้อ
รีสอร์ทที่มีอยู่เดิม 6 แห่งบนเกาะสิปาดัน
ที่เป็นแหล่งดำน้ำระดับโลก ให้ออกไปอยู่
บริเวณรอบนอกทั้งหมด อนุญาตเพียง

ให้นำเรือพานักดำน้ำเข้ามาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้พักค้างคืนบนเกาะ แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์มากกว่าการค้า

อิม...นะ บ้านเรา คัดนอกรอบมาก จะเอารีสอร์ทไปตั้งโด่กลางอุทยานฯ เลย คิดไปได้

การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่ เป็นอีกแนวทางที่สมควรนำมาใช้อย่างเคร่งครัด มากกว่าการขยายพื้นที่ให้บริการเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น การอ้างว่าสัมปทานเพียงเขตพื้นที่ให้บริการ ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับเขตพื้นที่อนุรักษ์ จะเอาอะไรมาชี้ชัดได้ว่า ส่วนใดเป็นเขตใด หากมีการแอบขยายพื้นที่รุกล้ำเขตอนุรักษ์ ใครจะเป็นคนตรวจสอบ บทลงโทษก็ยังไม่มืออย่างชัดเจนและรัดกุม จึงดูเหมือนว่าจะเป็นการเร่งรีบสัมปทานจนเกินไปหรือไม่?

ระเบียบกรมฯ 2547 ช่องโหว่ “เซ็ง” อุทยานฯ?

เมื่อศึกษาแนวคิดการสัมปทานของกรมอุทยานฯ มีการอ้างถึงระเบียบกรมฯ ปี 2547 พบว่า อาศัยเพียงอำนาจอธิบดีเพียงคนเดียว สามารถอนุมัติใบอนุญาตให้มีการก่อสร้างที่พักในเขตอุทยานฯ ได้ โดยใบอนุญาตมีอายุสูงสุดถึง 30 ปี และให้พื้นที่สูงสุดถึง 32,000 ตารางเมตร หรือเท่ากับ 20 ไร่ ในอัตราค่าตอบแทนที่ระบุไว้ในระเบียบฯ ตารางเมตรละ 30 บาทต่อเดือน หรือไร่ละ 48,000 บาทต่อเดือนเท่านั้น

แม้ในปัจจุบันยังไม่มี การอนุมัติให้เอกชนก่อสร้างที่พักและรีสอร์ท โดยใช้ระเบียบปี 47 จะมีก็เพียงการประกอบการร้านอาหาร ของที่ระลึก และกิจกรรมท่องเที่ยว อาทิ ร้านอาหารของที่ระลึกจำนวน 369 รายใน 16 อุทยาน แบกสัมภาระ 493 รายที่อุทยานแห่งชาติภูกะดึง ล่องแก่ง 2 รายที่อุทยานออบหลวงและเขาใหญ่ เครื่องบินเล็กจอดในน้ำ 1 แห่งที่หมู่เกาะพีพี เรือนำเที่ยว 161 รายใน 10 อุทยานฯ ดำน้ำลึก 60 รายใน 3 อุทยานฯ เรือแคนู 4 รายที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะอ่างทอง ซึ่งการให้ใบอนุญาตในลักษณะของการบริการท่องเที่ยว ร้านอาหารของที่ระลึก อย่างที่ยกตัวอย่างไป น่าจะเป็นที่ยอมรับกันได้ แต่กับการให้อำนาจถึงขนาดอนุมัติสัมปทานสิ่งปลูกสร้างถาวรได้ในเขตอุทยานฯ นักวิชาการบางท่านก็ยังออกมาแสดงความคิดเห็นว่า เป็นการให้อำนาจกับคนเพียงคนเดียวมากเกินไปหรือไม่?

อธิบดีกรมอุทยานฯ คนปัจจุบันที่เพิ่งก้าวขึ้นมารับตำแหน่ง ประกาศกร้าวว่า จะไม่มีการสัมปทานที่พักในยุคสมัยของเขาเด็ดขาด ซึ่งดูเหมือนจะเป็นข่าวดีของคนรักธรรมชาติทั้งหลาย อีกทั้งมีการทำโครงการอุทยานสีเขียว ทำให้ภาพลักษณ์ของกรมอุทยานฯ ดูใสสะอาดขึ้นทันตา

ถ้า ท่าน-ท่าน ทั้งหลายที่เข้ามาเป็นอธิบดีเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์ ซื่อตรง ก็คงไม่น่าห่วงอะไรนัก แต่เราจะเอาอะไรมารับประกันว่า จะไม่มีการใช้ระเบียบปี 47 นี้เป็นช่องทางหาผลประโยชน์ในอนาคต ?

ถึงใช้ช่องทางนี้ไม่ได้ ก็ใช้ช่องทางอื่นสิครับ และมีการใช้ไปแล้วด้วย มีตัวละครเพิ่มมาใหม่อีกหนึ่ง นั่นคือ “กรมธนารักษ์”

เกาะอาดัง อีกหนึ่งไข่มุกที่ถูกย่ำยี

เกาะอาดัง อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะตะรุเตา เป็นเกาะที่เงียบสงบ สวยงาม ทั้งบนหาดทรายและใต้ผืนน้ำ เรามักได้ยินชื่อพร้อมกับเกาะราวีและเกาะหลีเป๊ะ เป็น “อาดัง-ราวี-หลีเป๊ะ” เกาะราวีนั้น ไม่อนุญาตนักท่องเที่ยวให้พักค้างแรม ต้องไปพักค้างแรมที่เกาะหลีเป๊ะ ไม่ก็อาดัง หลีเป๊ะ มีชุมชนบ้านเรือน เต็มไปด้วยร้านรวงและรีสอร์ทมากมาย บรรยากาศดูครึกครื้นเหมือนไม่เคยหลับไหล แต่อาดังนั้นตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง ยังคงบรรยากาศธรรมชาติเงียบสงบ มีเพียงบ้านพักของอุทยานฯ ที่ทำการฯ และโรงอาหาร แตกต่างกันได้ขนาดนั้น ทั้งที่สองเกาะอยู่ห่างกันแค่ช่วงนั่งเรือหางยาวไม่ถึงสิบนาที

แต่อยู่ๆมาวันหนึ่ง ที่ดินหน้าหาดบนเกาะอาดัง ที่อยู่ในเขตอุทยานฯ ซ้ำยังไม่ใช่เขตพื้นที่บริการ กลับถูกเปิดสัมปทานเช่าทำรีสอร์ทหรูพร้อมสระว่ายน้ำ ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยอย่างรวดเร็ว พร้อมเปิดให้บริการในปีหน้าแล้ว โดยกรมธนารักษ์ ให้สัมปทานแก่บริษัทเอกชน สัญญาเช่า 25 ปี เพียง 5,299,999 บาทเท่านั้น ค่าเช่าปีละสองแสนนี้

แข่งแพงลอยจตุจักรทั้งปียังไม่ได้เลย แต่เอามาเช่าที่สร้างรีสอร์ทบนเกาะที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของทะเลอันดามันได้ 25 ปี

ล่าสุด คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีคำวินิจฉัยว่าพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของอุทยานฯ ไม่สามารถให้เอกชนเช่าพื้นที่ได้ แม้จะผิดจริง แต่ก็สามารถยื่นอุทธรณ์ได้ สำคัญอยู่ตรงนี้ คราวนี้หากฝ่ายผู้รับสัมปทานอุทธรณ์ชนะ ก็จะเป็นแบบอย่างตรงที่ ทำอย่างไรก็ได้ให้ได้สร้างขึ้นมาก่อน แล้วค่อยขอยื่นอุทธรณ์ เพราะคู่สัญญาก็เป็นฝ่ายรัฐ ถ้าจะผิด รัฐก็ผิดด้วยกัน ทั้งอาจชู้ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายเพราะขายที่พักไปเต็มตลอดปีแล้ว ปล่อยให้ไปรัฐยังได้มากกว่าเสีย ด้วยเหตุผลข้างกล่าวมา สุดท้ายก็อาจกลายเป็นว่า เปิดดำเนินกิจการได้ และอย่างถูกต้องเสียด้วย ไม่รู้มันเป็นเทรนด์ใหม่หรืออย่างไร ทำไปก่อน ถ้าผิดค่อยมาแก้กฎให้กลายเป็นเรื่องถูกเนี่ย?

ในฐานะนักท่องเที่ยวธรรมดา ประชาชนปกติของประเทศนี้ สุดท้ายอาจทำได้เพียงไม่สนับสนุนหรือใช้บริการรีสอร์ทที่ได้สัมปทานมาอย่างไม่โปร่งใส แต่เพียงแค่นั้นจะช่วยอะไรให้ดีขึ้นได้หรือ?

“ปีนไม่เคยฆ่าใคร มีแต่คนที่ใช้เอามาฆ่ากัน”

ไม่รู้ทำไมอยู่ๆก็นึกถึงคำนี้ขึ้นมา ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน...

เรียนรู้จากเรื่องจริง...

“ทำให้นึกถึงบ้านเราที่มีผู้มีอำนาจพยายามเตรียมให้มีการสร้าง
โรงแรมในอุทยานฯ อ้างว่า Yellowstone และ Yosemite
เขาก็มี โดยหารู้ไม่ว่าในปัจจุบันเขาเลิกคิดกันแล้ว เพราะเขารู้ว่า
มันก่อผลกระทบมากมายและควบคุมได้ยากยิ่ง ทางอุทยานฯเขา
อยากยุติสัมปทานดังกล่าวแต่ไม่มีทางสำเร็จ เพราะทุกสัมปทานมี
อิทธิพลทั้งสิ้น”

เสรี เวชชบุษกร ประธานชมรมนักนิยมนธรรมชาติ
ข่าวสารเพื่อสมาชิกชมรมนักนิยมนธรรมชาติ
ปีที่ 13 ฉบับที่ 73 กันยายน - ตุลาคม 2539

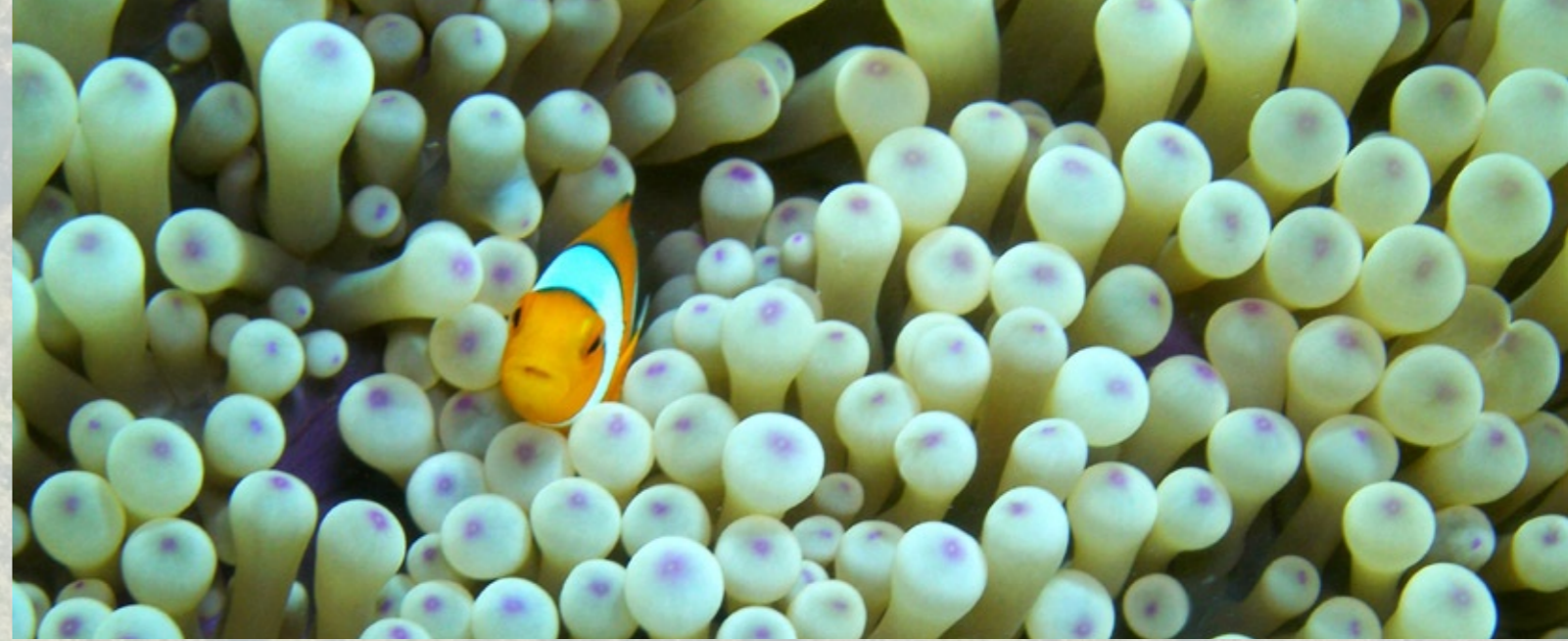

“อย่างเช่น เรื่องของที่อ้างว่ากรมอุทยานไม่ถนัดเรื่องการบริการประชาชน จึงจำเป็นต้องเปิดให้เอกชนเข้าไปเช่า ซึ่งที่ผ่านมา ไม่มีที่ไหนที่คุมเอกชนได้ ไม่เคยมี เหมือนแรกก็คุมเขาไม่ได้หมดกันไปเป็นแถบๆ อันนี้คือปัญหาของระบบราชการที่คุมไม่ได้แต่วันนี้ ถ้าพูดตรงนี้ก็ต้องไปแก้ปัญหาคู่มไม่ได้ก่อน คุมให้มันได้จริง อย่างวันนี้คนที่แหกกันไปเที่ยวอุทยานทำไมถึงไม่ควบคุมจำนวน ถึงเวลาจุดนี้ให้เขาจองล่องหน้า ถ้าเลยจุดนี้หยุด”

ดร.สุรพล ดวงแข อดีตเลขาธิการมูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าและพรรณพืชแห่งประเทศไทย

คอลัมน์สุรพันธุ์วันนี้ หนังสือพิมพ์โพสทูเดย์ 1 กันยายน 2551

“ที่ผ่านมาอุทยานแห่งชาติยังไม่สามารถทำหน้าที่ 3 ด้าน คือ การอนุรักษ์ การศึกษาวิจัย และด้านนันทนาการได้ครบถ้วนสมบูรณ์ แต่กลับพยายามจะส่งเสริมให้เอกชนเข้ามาทำที่พักในอุทยานโดยอ้างว่าต่างประเทศก็ทำกัน ไม่เป็นความจริงเพราะตอนนี้แม้แต่ที่เกาะสิปาตัน มาเลเซีย ยังนำรีสอร์ท 6 แห่งออกจากพื้นที่เพราะปัญหาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเสียหายขณะที่ของไทย มีแผนนำเอาเกาะทางอันดามัน แหล่งปะการังที่ดีที่สุดติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลก โดยเฉพาะที่เกาะสุรินทร์ สิมิлян เกาะรอก ไปสร้างที่พักบนเกาะ ถือเป็นความเสี่ยงอย่างมาก เพราะแม้แต่โรงแรมรอบอุทยานแห่งชาติสิรินาถ ที่มีการปล่อยน้ำเสียลงทะเลจนปะการังเสื่อมโทรม เมื่อหลายปีก่อน กรมอุทยานยังทำอะไรไม่ได้”

ดร.ธรรณธ์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ รองคณบดีคณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กรุงเทพธุรกิจออนไลน์ วันที่ 25 กันยายน 2551

“ผมอยากเตือนว่า ให้คำนึงถึงความล้มเหลวที่ผ่านมา มีบทเรียน ไม่ใช่ที่เราไม่มี เมื่อปี 2510 เราพูดเรื่องสัมปทาน ป่าไม้ให้เอกชน เหมือนวันนี้ที่เราพูดเรื่องให้เอกชนเข้ามาสัมปทาน พื้นที่อุทยานฯแห่งชาติด้วยแนวคิดเดียวกัน ซึ่งพิสูจน์แล้วว่า แนวคิดล้มเหลว ป่าไม้เกือบหมดประเทศในขณะนี้ เพราะฉะนั้น ผมจึงคิดว่าแนวคิดนี้มันเสี่ยงเกินไป ละเอียดอ่อนเกินไป และผมไม่แน่ใจนิสัยของคนไทย จะควบคุมได้มากแค่ไหน และทำตามกฎหมายหรือไม่ คนที่จะดำเนินการเรื่องนี้ จึงเสี่ยงอย่างมาก กับผลกระทบที่ตามมา”

ผ่อง เล็งอี้ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้, ผู้ก่อตั้งอุทยานแห่งชาติ
ผู้จัดการออนไลน์ วันที่ 6 ตุลาคม 2551

“แนวคิดเรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน ถึงแม้จะมีระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าไปดำเนินกิจการท่องเที่ยวและพักอาศัยในอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ที่ให้อำนาจกับอธิบดีกรมอุทยานฯ เป็นผู้อนุญาตในกิจกรรม 3 ลักษณะ คือ การขายอาหาร ของที่ระลึก กิจกรรมการท่องเที่ยว และเรื่องการสร้างที่พักอาศัยหรือรีสอร์ท ซึ่งเป็นสาเหตุของการตัดค้ำในวงที่ผ่านมา โดยขอเอาตำแหน่งเป็นประกันว่าในยุคนี้ จะไม่มีนโยบายให้เอกชนไปลงทุนเรื่องที่พักอย่างเด็ดขาด”

อุทัย วายุพัฒน์ อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช คนปัจจุบัน
สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์ วันที่ 7 ตุลาคม 2551

ภาพประกอบ : pixel, A-bad
ขอบคุณ font จาก www.f0nt.com

